

Michel GAILLARD

Katholieke luchthavenaalmoezenier Brussels Airport

Enkel al tijdens de eerste week van de zomervakantie namen meer dan 300.000 reizigers op Brussels Airport in Zaventem het vliegtuig. In die drukte is Michel GAILLARD, aalmoezenier van de burgerluchtvaart en priester van het aartsbisdom, een rustig baken. „Een luchthaven is een overgang van de ene naar de andere wereld,” weet hij, „een soort Pasen.”

‘Vakantie is voor de mens van vandaag een heilige tijd’

Erik DE SMET

Door de vertrek- en aankomsthal van Brussels Airport wandelen met Michel GAILLARD is een belevenis. Voortdurend wordt hij aangeklampt door reizigers met vragen. En stevast zegt hij bij het antwoord dat hij niet enkel personeelslid is, maar ook priester. „Hier kun je echt priester zijn”, vertelt hij. „Soms door gewoon een troostend woord te spreken, soms door de zegen te geven. Ook bisschoppen zegen ik als zij op reis vertrekken.”

–Hoezeer zag u uw werkplek veranderen sinds u hier in 2006 aalmoezenier werd?

Zestien miljoen passagiers toen, 24 miljoen vorig jaar. Dat zegt genoeg. Passagiers checken nu ook thuis in en plaatsen hun bagage zelf op de band. Voorheen werd dat voor hen gedaan. Aan de balies zit nog amper personeel. Ook de veiligheidscontroles zijn verregaand geautomatiseerd. Onze klanten vliegen goedkoop naar alle hoeken van de wereld, maar service is er almaar minder bij. Ook het publiek veranderde. Ik zie meer buitenlandse werknemers die over en weer reizen, migrantenfamilies die vaker hun familie bezoeken omdat vliegen zo goedkoop is geworden. Meer dan ooit is de luchthaven ook een shoppingparadijs. De reiziger moet consumeren. Een kopje koffie kost minstens 4 euro. En dan is er nog de verhoogde veiligheid, al laat de politie me in noodgevallen nog altijd toe. Ik ben blij dat ik een vlotte relatie heb met het veiligheidspersoneel.

–Wat is dan de taak van een aalmoezenier in een luchthaven?

Allereerst rondlopen. Dagelijks stap ik vijf kilometer. Van mijn kantoor naar de gates voor de Afrikavluchten, aan het einde van pier A, is het al twee kilometer. Afrika blijft een belangrijk aandachtspunt. Voor vertrekkende missionarissen ben ik de laatste persoon van het thuisfront die ze zien en ik geef hen bij vertrek steeds de zegen. Het is hier geen kerk, dus sta ik voor iedereen klaar, van welke overtuiging ook. Vaak zijn dat mensen in crisis, zoals gestrande reizigers. Weliswaar kan ik geen gratis tickets uitdelen, toch probeer ik te helpen, al was het maar door dekens te bezorgen voor een geïmproviseerde overnachting. Veel groepen, bij-



Michel Gaillard in de vertrekhall: „De aanslag van 22 maart 2016 staat in ons geheugen gegrift.” © Frank Bahn Müller

voorbeeld bedevaarders, doen een beroep op me. In Afrika stijgt het inkomen en almaar meer Afrikaanse bedevaarders passeren hier op weg naar het Heilig Land, Fatima of Rome. Ik onthaal hen graag, vaak 's ochtends vroeg, in onze kapel.

„Een luchthaven is
toestroom, doorstroom en
vooral veel commercie”

–Hoe kijkt u als aalmoezenier terug op de vreselijke bomaanslag van 22 maart 2016?

De gruwel van die dag is in ons geheugen gebrand. Ik zat op die zwarte dinsdag nog aan de ontbijttafel in Schaarbeek toen ik werd gebeld. Ik liet alles gewoon staan en spoedde me naar hier. Om de twee jaar doe ik mee aan een rampoefening en daardoor wist ik meteen dat mijn prioriteit de niet-gekwetste overlevenden zou zijn. De hulpdiensten ontfermen zich immers allereerst over de gewonden. Alle gestrande reizigers waren

bij elkaar gebracht in een sporthal in Zaventem, zonder bagage, maar ook zonder veel informatie. Ik probeerde mensen te troosten en te kalmeren, zonder zelf over veel nieuws te beschikken. Gaandeweg verschoof mijn focus naar het personeel. Van directie tot bagagepersoneel kwam zijn hart luchten. Sinds die dag is alles anders. Veel werknemers van Brussels Airport zochten elders een baan. Anderen zitten nog steeds getraumatiseerd thuis. De verhoogde veiligheidsmaatregelen die volgden op de aanslag zijn geruststellend en angstwekkend tegelijk. Wij, Belgen, zijn een dergelijke aanslag niet gewend, terwijl in Syrië zo'n wandaan dagelijkse kost zijn.

–In het hart van de luchthaven bevinden zich de gebedsruimtes voor de diverse levensbeschouwingen. Weten de reizigers wel de weg? Meer dan je zou vermoeden. Behalve de reizigers naar de zon zijn er de talrijke mensen onderweg voor hun werk, ver van huis, of op weg naar familie, overvallen door ziekte of een overlijden. Die weten heus de weg te vinden naar het intentie-

boek in de kapel. Je leest er het verhaal van de hele wereld in. Een luchthaven is toestroom, doorstroom en vooral commercie. De kapel is er de enige stilteplek waar je jezelf en God kunt vinden. We hebben het geluk de godsdiensten eigen plekken te kunnen aanbieden. In andere luchthavens is er slechts een interreligieuze meditatiekamer.

–Wat betekent de zomervakantie voor u?

Geen vakantie voor mij, wel veel toestanden en ontmoetingen met mensen van overal en van diverse gezindten. Niets ergers voor de mens van vandaag dan een vakantie die verkeerd begint, zoals paspoort vergeten, te laat ingecheckt of bagage verloren. Vakantie is vandaag een heilige tijd en dan komt een tegenslag aan als een mokerslag. Tegenover de stress plaatsen wij de kalmte. Het komt erop aan in iedere mens God te ontdekken of te laten groeien. Maar ook voor ons zijn hier geen twee dagen hetzelfde.